

(המשך עמוד 6)

שתי מיפלגות קיימות. מה שיקרה הוא ששרידיה העלובים של מיפלגה, שהייתה פעם גדולה וחשובה, ימצאו מיקלט ומיפלט בתנועה שהיתה שונה ממנה לגמרי.

גילגול טרמינלי. המיפלגה הליברלית היא הגילגול הטרמינלי של מיפלגה שנקראה פעם "ציונים כלליים ב" (להבדיל מ"ציונים כלליים א", ששרידיה האחרונים, ברמות המיפלגה הליברלית העצמאית, חיפשו מיפלט במיפלגת-המרכז של שינוי).

"הציונים הכלליים ב" היו מיוזג של ציונים אירופיים, ובראשם פרץ ברנסטיין ההולנדי, והציבור הבורגני ימני ביישוב העברי בארץ, ובראשו יש ראל רוקח. היתה זאת מיפלגתם של צאצאי העלייה הראשונה, הפרדסנים ובעלי-הבתים.

למיפלגה זו היתה השקפה סוציאלית ימנית, אך השקפתה המדינית הייתה מתונה.

"כן, לשבור!" על רקע זה היו יחסיה עם המיפלגה הרוויזיוניסטית של זאב ז'בוטינסקי מתוחים.

ז'בוטינסקי דגל גם הוא בהשקפה סוציאלית ימנית, על רקע איבתו להסתרדות ("כן, לשבור") ולתנועת-העבודה, שלחמה בו בשצף-קצף. אך בוירה הלאומית נפרדו הדרכים.

ניסיון של כמה שנים לקיים ביחד אירגון-מחתרת ("האירגון הצבאי הלאומי" המקורי, שנקרא רבבים, ההגנה הימנית) הגיע לקיצו אחרי פרוץ "המאורעות" של 1936, כאשר הציונים הכ"ללים חזרו לחיק אירגון-ההגנה הכללי ("השמאלי") והרוויזיוניסטים הפכו את "האירגון הצבאי הלאומי" למחתרת לרמת, שהניחה פצצות בשווקים ערביים. **"כוספיק ודי"** עם קום המדינה היתה קיימת התחרות פרוצה בין שתי המיפלגות ה"ימניות".

בבחירות לכנסת הראשונה ב-1949 גברה תנועת-החרות החדשה על הציונים הכלליים, אך ב-1951 התהפך הגלגל. הציונים הכלליים צברו פי שניים יותר קולות מהחרות. אחרי שהמציאו את הסיסמה "מספיק ודי / בשילטון מפא"י", נכנסו הציונים הכלליים לקרואליציה עם מפא"י, וחרות נשארה בחוץ ("בלי חרות ובלי מק"י").

אחרי סילוקם ומותם של רוקח וברנסטיין השתלטו על מיפלגת הציונים הכלליים יוסף ספיר ויוסף סרלין. ספיר, מוותיקי פתח-תיקוה, היה מתון, כמעט חובבי-ערבים. סרלין היה לאומני יותר.

המיפלגה הידרדרה. היא עשתה נייסיון להתאחד עם המיפלגה הפרוגרסיבית (גילגול חדש של "ציונים כלליים א") והקימה ב-1961 את "המיפלה הליברלית". אך זו התפרקה שוב לשתיים. ספיר-סרלין חיפשו בעל-ברית חדש, וב-1965 הקימו עם תנועת-החרות את גח"ל ("גוש חרות ליברלים").

מבחינת הליברלים, זה היה מקרה טעות קלאסי. החשבון היה שהליברלים המוכשרים, המקובלים ביישוב, יבייתו ויבלעו את חרות הקיצונית והפרועה, שהיתה "בחורץ".

עכבר ונחש. קרה ההיפך. ערב מלחמת ששת-הימים הכניס לוי אשכול ראשי-הממשלה את מנחם בגין לממשלת-אחרות, והעניק לו ככך מכור בדות חדשה. בגין האפיל בנקל על הליברלים האפורים, ומאו היו אלה מהופנטים, כעכבר המביט בנחש.

ב-1973 הקים אריאל שרון (שהיה זמורה במיפלגה הליברלית) את "הליכוד", ובו חרות, הליברלים וכמה רסיסים קטנים. מאז נבלעו הליברלים בהדרגה בחרות, מבחינה רעיונית ופוליטית. לא נותרה מהם אלא קבוצה קטנה של עסקנים — ללא זהות פוליטית עצמאית, ללא קהיליבורים עצמאיים, ללא ציבורי-חברים של ממש. "ליכוד" הליכוד" יהווה את הקבורה.

אם ישירו הצירים בכנסת-הליכוד, כי שקט הוא רפס / הפקר דם ונפש / למשן ההוד הנסחר... יידעו הליברלים כי לא על ההוד שלהם מדובר.

העולם הזה 2660

ז'אק ז'אק

המבקש לרכוש בנק בישראל? אך קודם כל לפרשה עצמה, שתורארה בהרחבה בעיתונות, בעיקר בהעורלם-הזה ובחאזק. כל המוכא להלן מצוטט מגליונות הארץ של ה-25 וה-30 במארס 1973, 10 ביולי 1975, 13 בספטמבר 1976 ו-27 בפברואר 1985.

אי-אפשר לשאול

האחים אלברט, ז'אק ומוריס נאצר עלו ארצה בשנות ה-40 מסוריה. ב-1951 ירדו לפיליפינים, ונכנסו שם לעיסקי-טכסטיל. אלברט עבר לאחר-מכן לז'נבה, אחיו נשארו במנילה והפכו שותפים לעסקיו של הנשיא מרקוס. עד היום מתנהלות באמריקה חקירות על רכוש משותף של

(המשך עמוד 37)

צדיק בינו
15%, 150 מיליון

ארמונד ספרא ומישל עזרא ספרא בסדרה (מכרם חורי)
משם בא המיון

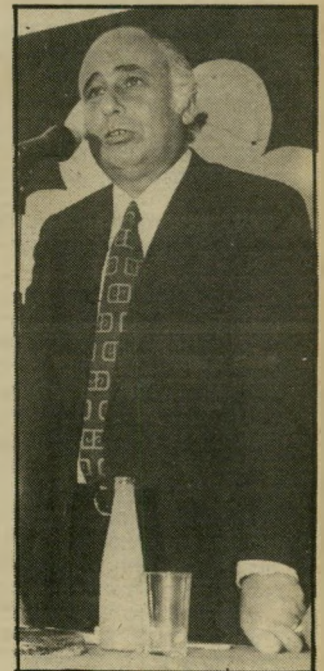
האם בנק "בנק ישראל" את עברו בישראל של בעל "הבנק הבני לאומי", המנסה עכשיו להשתלט על בנק לאומי? יגאל לביב מגלה פרטים מפתיעים

את רכישת הבנק הבינלאומי לקבוצת נאצר, הייתי בטוח כי פרשה מסוימת בעברו של נאצר נברקה היטב, כמו גם טיב עסקיו עם הדיקטטור של הפיליפינים, פרדיננד מרקוס, או הסיבות לחקירות נגדו של רשויות המס וההגירה האמריקאיות.

למעשה, מכיוון שידעתי כי אותה פרשה בעברו של נאצר בישראל — שותפותו בעסקי חברת פאן-לון מלוונות — סוקרה היטב עליידי העיתונים בשנים 1973-1975 (וגם עליידי בה-

ב בנק לאומי נפגש בחו"ל עם קבוצת-משקיעים, בראשות בעל הבנק הבינלאומי ז'אק נאצר, הרוצים לרכוש מממשלת ישראל 15% ממניות בנק לאומי ב-150 מיליון דולר, ולהשתלט על הבנק.

כמה ימים לאחר מכן הכחיש בינו צדיק כי נפגש בעניין זה עם משקיעים. אולם הכוונה של קבוצת נאצר להשיג תלט על בנק לאומי לא הוכחשה. מכיוון שנאצר אושר עליידי בנק

אברון
הבנק לא זכר

ישראל לפני כמה שנים כמי שזכאי לרכוש את הבנק הבינלאומי, הרי שהשאלה אם ישתלט על בנק לאומי תלויה רק בהצלחת ההצעה שיגיש לרכישת המניות מידי ממשלת-ישראל. אני יודע כי בנק ישראל בוחן בשבע עיניים, לפני שיאשר למישהו להיות בעל-בית של בנק. איש-העסקים שימי עזון ("צ'פאי") קדם ושותפו אורי זיידמן חתמו על הסכם לרכישת בנק כרמל למשכנחאות. הם לא קיבלו את אישור בנק ישראל, בגלל מעורבותם בשוק האפור, ובגלל חקירה לא-גמורה של רשות-ניירות-הערך נגדם בחשד של ספקולציה בניירות-ערך.

גישה זו של בנק ישראל היא נכונה, שכן העבר הוכיח שכאשר אנשי-עסקים לא-ישרים משתלטים על בנק, מוביל הדבר תמיד להתמוטטות על חשבון הציבור. כך, למשל, הבנקים פויכטוונר וארן, קרדיט וצפון אמריקה, שכולם נפלו בגלל גיהול פלילי או כושל של השליטים. עד היום משלמים כולנו את מחיר נפילת הבנקים הללו. לכן, כאשר אישר בנק ישראל בעבר